

Veles

Revista escolar

3a AVALUACIÓ

Núm.

5

Juny - 2021

El Grau 1970 -2021

L'ofici de pescador,
ROC BORONAT

CINTIA FRASQUET
Campiona d'Espanya

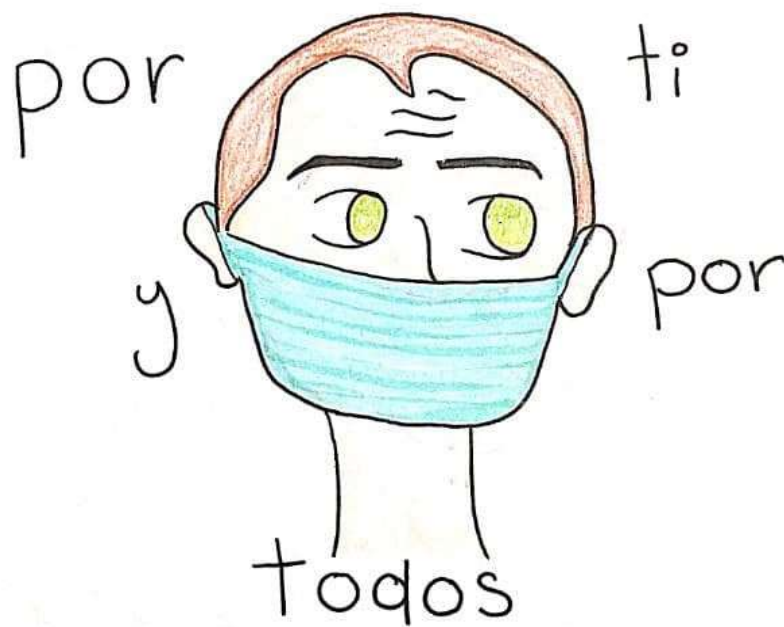
POESIA I IMATGE

XXII CONCURS DE
RELATS

ARISTOFANES

**TONI FORNET:
COMPANY, PROFESSOR I DIRECTOR. TOT EN UN**

Crèdits

Edició

IES VELES E VENTS – Grau de Gandia

Direcció

DEPARTAMENT DE VALENCIÀ

Disseny i maquetació

2n ESO – Taller interdisciplinar
DEPARTAMENT DE VALENCIÀ

Revisió ortogràfica i estil

DEPARTAMENT DE VALENCIÀ

Equip de redacció

Gisela Bermejo Pérez (2n ESO A)
Aitana Calabuig Almiñana (2n ESO A)
Ainhoa Sanchís Mengual (2n ESO A)
Lucia Escriba Villar (2n ESO B)
Lucia Gamarra De los Santos (2n ESO B)
Illyana Ivelinova Ilieva (2n ESO B)
Tsvetelina Ivelinova Ilieva (2n ESO B)
Maria Elisa Sánchez Romero (2n ESO C)
Nhalia Martínez Barrionuevo (2m ESO C)
Mohamend Hicham Bensot (2n ESO D)
Simeón Georgiev Tsvetkov (2n ESO D)

- Final de curs !!

I finalment acabem el curs. Un curs atípic, diferent, un curs que si algú ens haguera dit que viuríem, ens haguérem rist (o ens haguérem posat a plorar) d'ell.

Hem vençut, hem aconseguit fer classes i anar a treballar el professorat i alumnat, durant pràcticament tot el curs. Però ningú podrà dir que haja sigut fàcil. Però si per a tots i totes ha estat difícil, hi ha algú que pensem que haurà patit i molt. Estem parlant de Toni Fornet, el nostre estimat director. Ara, Toni ha decidit que ha arribat el moment de deixar pas a d'altres persones en el càrrec de director. Ens deixa com a director però continuarà com a company. Gràcies Toni, per fer que ens trobem com a casa quan estem al Veles.

Pel que fa a la resta de la comunitat educativa: «Enhorabona!» Hem triomfat on la resta del món pensava que fracassaríem. Hem aconseguit portar endavant les classes presencials al mig d'una pandèmia. Ara, ens hem guanyat unes bones vacances.

Salut i sort per al curs vinent.

CONTINGUTS

Reportatges

PÀG. 08

EL GRAU DE GANDIA.

De 1970 al 2021

PÀG. 15

TONI FORNET

El Capità del Veles

Company, professor i director

Entrevistes

PÀG. 21

L'ofici de Pescador:

ROQUE BORONAT

PÀG. 25

CINTÍA FRASQUET:

Esportista – Campiona d'Espanya

Monogràfics

PÀG. 27

POESIA I IMATGE:

Departament de Castellà

Racó de creació

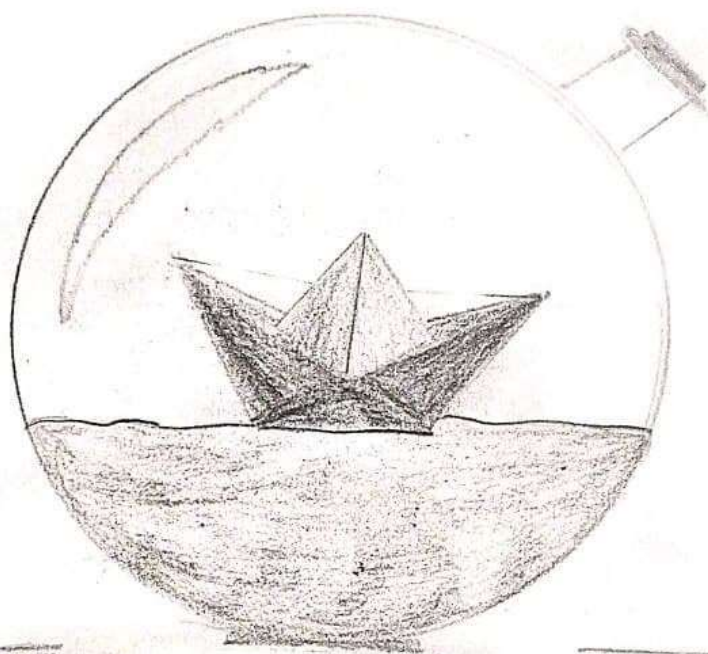
- PÀG. 31 Em diuen Història - NARRACIÓ
- PÀG. 34 No al maltracte animal - OPINIÓ
- PÀG. 35 Addició a les xarxes socials - OPINIÓ

Vida del Centre

- PÀG. 37 Com millorar el món?
- PÀG. 40 Vé Concurs de microrelats
- PÀG. 55 Olimpíades de València
Les assembleïstes d'Aristòfanes

Última hora

- PÀG. 59 A l'auxili d'un Colom ferit

la vida és com un vaixell
amb pendent naveguem contracorrent
i només nosaltres som els
responsables d'agarrar el timó i
navegar sense cap pendent.

Jucia.

El Grau de Gandia. De 1970 a 2021

Lucia Escrivà / lucia Gamarra – 2n d'ESO B

El Grau que nosaltres coneguem forma part d'una ciutat de Gandia que viu balcada al turisme i als serveis, una ciutat que fonamenta el seu creixement econòmic quasi en la seua totalitat al desenvolupament del turisme i del sector serveis, amb una pràcticament presència testimonial de la indústria, l'agricultura i inclòs la pesca, en altres temps, tan important en l'economia i teixit social del Grau, però quan, com i per què apareix el turisme a casa nostra? Visitem Jesús Alonso, arxiver de la ciutat de Gandia per a que ens explique l'origen i desenvolupament del turisme a Gandia i al Grau. Gandia no va estar al marge d'aquests nous aires, de manera que al 1899 es projecta el primer balneari a l'actual platja de Venècia, tenim també coneixement del projecte d'altre balneari que mai arribà a construir-se.

Pensem que el turisme ha estat sempre ací i sempre així, i no és així. Els orígens del turisme a la Safor i a Gandia cal buscar-los a finals del segle XIX i principis del XX. Gandia, com la resta de ciutats costaneres de la nostra geografia vivien despatllessal mar, la pirateria i les malalties feien que la mar fos vista amb molta por i precaució. És a finals del segle XIX on, la mar, i la possibilitat de fer vacances en pobles costaners amb grans platges d'arena és vista amb bons ulls per a les classes adinerades molt vinculades a un turisme sanitari de balneari.

Al temps que es perdia la port a la mar i que anava desenvolupant-se eixe turisme de salut, va sorgir també un turisme de descans familiar, de manera que comencen a aparèixer els primers xalets costaners per tota la Safor. A la platja de Gandia, el primer xalet, és construït el 1909. Paral·lelament a aquest turisme de salut i residencial lligat a les classes altes i burgeses de finals del segle XIX i principis del XX, la platja començarà a ser percebuda també coma un lloc d'esplai, de manera que començarà a desenvolupar-se altre turisme més de caire popular i local, i esplai, i apareixeran els primers recintes de ball, cinemes a l'aire lliure, casetes, «chiringuitos» és així com ja els primers plans d'ordenació urbana de la platja de Gandia són de la II República, plans de desenvolupament que es veuran aturats de soca i arrel per l'esclafit de la Guerra Civil.

Les dures condicions de vida de la postguerra farà que no siga fins la dècada dels anys 50 que les autoritats polítiques del moment tornen a agafar el tema del turisme com a eix de desenvolupament econòmic, és així com durant la dècada dels anys 50 i 60 assistirem a l'eclosió de l'anomenant «boom» del turisme de masses que canviaran la fisonomia i la geografia de la platja-grau i que li donaran la fisonomia actual. Amb l'arribada del turisme de masses naixerà una indústria que reactivarà l'economia de Gandia i la Safor. Des del 1970, fins avui en dia Gandia ha quadruplicat la seua població, el 1970, Gandia tenia 41,984 habitants; el 1991, en tenia 52,000; i l'últim cens del 2019 dona una població de 74.562, en només 50 anys Gandia ha vist increment la seua població en 32,578 habitants i situar-se al llindar de les anomenades Grans ciutats.

Parlem amb Jesús Alonso, arxiver de la ciutat de Gandia, i amb dues persones del Grau per a que ens il·lustren com han vist els canvis que s'han produït

Jesús Eduard Alonso, llicenciat en Història contemporània i responsable de l'arxiu històric de Gandia, ens rep en el seu despatx de l'arxiu històric per a respondre a les nostres preguntes

P: Quina valoració té vostè dels canvis de la ciutat?

R: De l'any 1960 a 1970 els pobles i les ciutats fan un bot enorme, ja no és el mateix. Això passa especialment en la platja. En l'any 1999 els primers xalets van ser del turisme d'empresaris alcoians, però va ser molt abans quan comença a arribar el turisme des d'Alcoi, als voltants del 1893. Encara n'hi ha fotos dels anys 50 i 60 on veus l'Avinguda de la Pau tot verd. Hi ha moviments previs però el gran canvi va ser a durant la dècada dels 50 i 60, si bé els primers plans urbanístics són anteriors

P: Quines van ser les causes del canvi? I les conseqüències?

R: Les causes del canvi van ser quan als anys 50 comença a veure's una certa recuperació econòmica lligada a una incipient iniciativa pública i ja durant els anys 60 l'esclafit, al mateix temps lligat amb el turisme, els negocis,...

Les conseqüències del canvi van ser que hi ha una societat diferent, en els anys 50 vivíem de l'agricultura, i ara la gent que viu d'ella és escassa. De tindre un sector primari o secundari protagonista, ara estem en una ciutat en què els serveis són més protagonistes que qualsevol altre sector econòmic. El sector urbanístic i els serveis han fet una ciutat diferent; això de carros, animals..., als anys 70 es va acabar.

P: La Gandia de hui en dia era la que es pensava en aquell moment?

R: La ciutat anava cap on podia i nosaltres som els que portàvem el volant d'aquesta ciutat, abans i ara. Gandia ha crescut moltíssim durant aquest període. En 1965 pega un bot per un impuls de creixement que hi havia. Benioipa Benipeixcar ara són barriades de però abans eren pobles independents. Cada 5 anys es feia un recompte dels habitants. Als anys 90, Gandia es declara gran ciutat perquè passa dels 75.000 d'habitants i arriba fins i tot a apropar-se als 80,000, hui en dia tornem a estar en al voltant dels 75,000. Personalment, no tinc un grau de confiança en el número d'habitants, l'últim padró es del 2017 i es fa per altes i baixes del padró municipal sense cap tipus de control porta a porta com es feia abans.

P: Quin pensa que és el futur de la ciutat, cap a on va?

R: Hi ha un grau de subjectivitat. Hi ha impulsos en l'àmbit del turisme, amb un intent de desestacionalitzar el turisme, com també la universitat. La universitat i les instal·lacions i infraestructures educatives consoliden un nucli urbanístic per a que el grau es pugui desenvolupar més enllà del turisme de sol i platja.

P: Es conserva molta documentació gràfica i sonora?

R: Sí, sí que es conserva. Es conserva documentació gràfica (no fotogràfica). Tota la biblioteca fa no molt va rebre una donació, i també, hi ha donacions d'empreses.

P: Perquè tiraren les muralles de la ciutat?

R: Van tirar les muralles de la ciutat com a conseqüència de les planificacions urbanístiques més importants en els anys 20.

P: Com és que Gandia conserva pocs edificis històrics?

R: Sí és cert que Gandia, més enllà del Palau dels Borja, no té un cas antic ni monuments històrics com correspondria a una gran ciutat d'origen medieval. Cal tindre en compte el context de molts nuclis urbans en el nostre territori. Moltes ciutats, més enllà del Xúquer, com Xàtiva o Alcoi, aspiraven a tindre una importància econòmica, política i social en els seus entorns, així Alcoi i Xàtiva sempre han estat grans ciutats amb uns barris antics molt importants i monumentals. Gandia, més enllà dels Borja no ha estat mai una d'aquestes

P: La ciutat continua creixent o ha deixat de créixer?

R: Gandia ha crescut, i ha crescut molt. Gandia en aquest moment s'ha convertit en una gran ciutat que ha sabut absorbir molta població que ve de fora. Eixa capacitat que vinga gent de fora a viure entre nosaltres i fer negocis ací és el que més caracteritza la Gandia actual.

Tenim amb nosaltres a Lolita Pérez San León (LPS) i Àngela Villar Fresneda (AVF) dues de les tantes persones que han sigut testis del gran canvi del Grau durant aquests 50 anys

P: On vas estudiar?

LPS: En l'escola de Beniopa, perquè jo vivia en Beniopa i em vaig vindre des de molt menudeta ací.

AVF: Jo vaig nèixer a Gandia, els meus pares se'n van anar a viure al Grau i llavors van decidir apuntar-me al col·legi més pròxim d'on vivíem: el Joan XXIII.

P: L'escola on vas estudiar era mixta? Quines coses destacaries respecte l'escola ?

LPS: No, xiquets a un lloc i xiquetes a un altre. Coses que destacaria respecte l'escola seria que només hi havia una mestra, l'escola era un pis gran i hi havia cert favoritisme en classe, ja que, a aquelles persones que li regalaven hortalisses com, encisams, tomaques, etc a la mestra, aquesta els donava la classe per a ells i als demès no ens feia cas. A més no hi havia pati, eixíem al carrer per l'absència de cotxes.

AVF: Sí, era mixta. Coses que caldria destacar són que abans no hi havia tants recursos . Com per exemple hui en dia podem trobar a professors especialitzats en tractar amb xiquetes o xiquets amb alguna discapacitat, cosa que abans no hi havia. Encara que si que és veritat que el col·legi tenia a disposició dels pares un psicòleg que és al que a dia de hui anomenem orientador. A més ara n'hi ha més aules, és a dir, d'un curs en poden eixir dos (A i B) .

P: Penses què el canvi ha sigut a millor o prefereixes l'entorn d'abans ?

LPS: En certes coses l'entorn d'ara perquè hi ha més llibertat, pots dir tot el que penses però abans no. Abans era més tranquil, però no podies parlar, el que senties no ho podies expressar. Encara que, aquest carrer, en què jo visc, abans eren quatre cases amb el terra encara per escalfar, tot eren bancals i era una vida molt tranquil·la, anàvem a banyar-nos a la séquia i deixàvem la porta oberta i ara hem de tancar la porta amb pestell. A més ens deixàvem les coses uns als altres, era més familiar, ara vius en una escala i no coneixes. Però el canvi m'ha paregut molt bé, estem en una democràcia, que és el més bonic que hi ha, abans vivíem atemorits. Encara que ara molta gent s'agarre la democràcia per una llibertat que no és correcta, hi ha llibertat.

AVF: No, ara millor on vas a parar, ara n'hi ha més ajudes, més avantatges , tens més llibertat ja que a l'hora d'eixir tens més llocs on anar o visitar i la població ha anat creixent, és a dir, amb el pas del temps ha anat evolucionant cada vegada a millor.

P: Què és el que més tires de menys del que hi havia abans ?

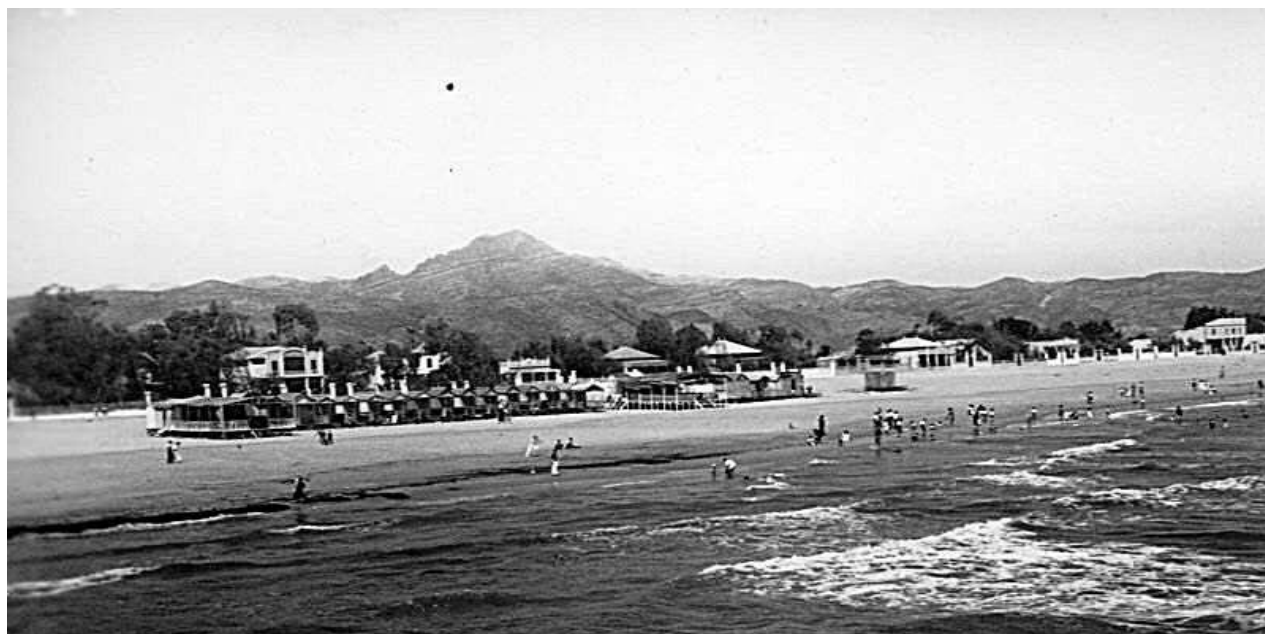
LPS: El que més tire de menys és el que era el poble abans del que és ara. M'agradava més com estava la platja abans, ja que a primera línia hi havien xalets baixets però ara ho han enderrocat tot i han fet uns edificis altíssims, abans jugàvem amb turons d'arena i al construir ho han desfet tot. El port en aquella època estava ple de vaixells i la gent treballava tot a mà, carregaven les caixes al muscle i ara tot és fa amb màquines. M'agradava més la vida del port d'abans, una vida molt diferent. Els vaixells, el dia de Cap d'any, pitaven tots ens alegràvem perquè sabíem que eren les 12 de la nit. És a dir, les campanades de hui en dia abans eren els vaixells i només menjaven raïm la gent adinerada. El que és la platja només hi havia un hotel que es deia hotel *Europa*, molt abans d'aparèixer l'hotel Bairen, on la majoria era gent de diners, de Madrid, nosaltres només veient-lo des de fora ens ho passàvem bé. Després, construïren l'hotel Bairen, però sense xalets als seus voltants, no com ara, que inclús l'han modificat fent-lo més gran. Algunes de les finques al voltant de la platja que hi destacaven abans eren: La Casa del Mar i *Mi descanso*, on sols venien gent amb diners i després finques de tota classe.

AVF: Abans era tot camp , horts , no hi havien tantes urbanitzacions , aleshores no hi havia tanta gent , tantes carreteres i en compte de hi haure hipermercats com ara hi havien tendes xicotetes ... A fi de comptes era tot més tranquil. Doncs, el que més tire de menys és la tranquil·litat que s'apreciava en aquell entorn.

P: Quin és el canvi que més t'ha sorpresgut ?

LPS: El canvi que més m'ha sorprès és, en general, com ha evolucionat tot , l'església era la pescateria perquè va caure el sostre, aleshores feien la missa en la pescateria i van anar recollint quotes per a construir una nova església. Darrere l'església, el que és el port hi havien 3 llocs on es criaven clòtxines, un de Miguel, un altre de Peret i l'altre no me'n recorde, era una placeta xicoteta on venien quasi totes d'Alcoi. El Grau no tenia mercat central, el mercat era a Gandia. El Prado era dels llauradors que anaven a vendre la collita que feien, per això és diu Prado. I ja fa uns anys el van convertir en bars. Per altra part la col·legiata i l'ajuntament sempre han estat ahí, sols que les han reformat. El carrer major de Gandia era tot de botigues: Casa Pastor, Ferragut, Casa Molina, sabateries com: Gasque, Calzado Raza, i tot això. Ací, no hi havia ambulatori, era el metge qui venia a visitar-nos, no com ara. Abans eren camins de carro no asfaltades, era terra. On es troba l'institut era una era amb una sènia d'arrere per regar els bancals. I el carrer de la marjal era una grandíssima séquia on l'aigua pareixia cristall de tant neta que estava i ara és molt més menuda i està feta una porqueria. Una altra cosa és la quantitat de mosquits que hi ha hui en dia, abans no hi havien tants, el que si que hi destacaven eren les mosques. Finalment el camp s'ha perdut i amb ell els animals que ja no es veuen .

AVF: El canvi que més m'ha sorprès ha sigut el molt que han urbanitzat, tenint en compte que inclús on jo visc era camp, també les aglomeracions sobretot en estiu ja que ací el turisme és molt important i abans la població que habitava era quasi tota coneguda , ja que el barri no era molt gran però ara pots creuar-te pel carrer a gent que no són d'ací, és a dir , les seues arrels són d'altres ciutats (són de fora) però que resideixen ací permanentment. Altra cosa que m'ha sorprès ha sigut la manera de divertir-se, ja que abans jo jugava al carrer mentre que ara els xiquets i les xiquetes s'ho passen millor jugant amb les tecnologies de hui en dia, com és, el mòbil. En fi la joventut ha variat molt del que era abans al que és ara.

Rosmarinus officinalis
Romer
Rosmarí

Lavandula angustifolia
Espígol
Lavanda

Origanum vulgare
Orenga
Herba botànica

Thymus vulgaris
Timó
Farigola

Thymus piperita
Pebrella
Tassi pebreila

Thymus citriodora
Timó de llimó
Farigola de llimona

Mentha spicata
Herba-sana
Menta de jardi

Mentha pulegium
Poliol (d'aigua)
Poliol menta

Mentha x piperita
Menta pebrera
Menta de caranola

Melissa officinalis
Melissa
Tarongina

Salvia hortensis
Sajolida
Herba d'alvora

Salvia officinalis
Sàlvia

Ocimum basilicum
Alfàbega
Alibrega

Sideritis tragusarum
Rabet de gat
Cua de gat

Foeniculum vulgare
Fenoll
Fenoll

Myrtus communis
Murta
Murta

Santolina chamaecyparissus
Camamil·la
Beja de Sant Joan

Myrica citrodora
Marialluia
Herballuia

Ruta graveolens
Ruda vera
Herba de brucats

Malva sylvestris
Malva-rosa

PLANTES AROMÀTIQUES

Usos:

- Medicinal ●
- Culinari ●
- Proprys ●

El capità del Veles

Marijó Boronat – Professora de Valencià

Sembla que aquests temps que a hores d'ara ens toca viure, tan estranys, tan difícils, tan inesperats... ens hagen fet deixar de costat moltes de les coses, senzilles i habituals, que formaven part del nostre món a nivell personal i com a docents... perquè la urgència de la pandèmia ho ha envaït tot... i la quotidianitat ha deixat pas a la normativa sanitària.

Però, tot i això, hem resistit i no hem deixat que els mals vents que bufen ens facen virar el nostre rumb .

I toca felicitar-nos, perquè aquest curs, tan diferent a tots els altres que havíem viscut i que mai ens haguérem pogut imaginar, s'acaba. I, malgrat el fort marejol amb què ens hem trobat, el nostre vaixell ha continuat " *faent camins dubtosos per la mar*"... i la nostra nau ha arribat a bon port, gràcies a la tasca dels seus mariners i marineres i a la direcció del seu capità.

Un capità que, després d'un bon grapat d'anys de dirigir el vaixell deixa el timó en noves mans i torna a la seua primitiva vocació, la de mariner.

Què puc dir de Toni, el nostre director? Des que va arribar al centre no l'he vist parar ni un moment en la seua ocupada vida professional: professor i Cap d'Estudis impulsor de la Formació Professional al *Veles*, formador de mestres, conferenciant, promotor

de les *Jornades de Serveis Socioculturals i a la Comunitat*, del *Premi Pere Inza* i de les *Actuacions Educatives d'Èxit*, que han convertit el *Veles e Vents* en un referent, entre moltes de les seues ocupacions i càrrecs... però sobretot he tingut la satisfacció de tindre'l com a company i de compartir amb ell molts bons i alguns mals moments.

D'ell destaque ací i ara, no sols la seua sòlida formació, el seu coneixement i el seu compromís per la llengua, la seua professionalitat, la seua vàlua i la seua vocació, sinó també el seu saber estar, la seua discreció i el seu esperit de treball , juntament amb la seua simpatia , la seua resiliència el seu positivisme.

Diuen, Toni, que tothom és allò que ha fet, allò que ha viscut, allò que ha donat, allò que ha rebut, fins i tot, allò que ha deixat de fer. Vaja per endavant el nostre agraïment per la teua labor com a capità del *Veles*.

S'obri ara per a tu una antiga porta, la que et torna a les aules a horari complet. Tornes a ser mariner ras. Quantes ganes en tindries! És el moment d'un nou temps, de donar pas a altres mans que guien el timó i de continuar donant suport , amb el teu *savoir faire*, als teus companys i companyes i a tot l'alumnat que ho necessita, com sempre has fet.

Una forta abraçada, Toni. Enhorabona pel teu treball i gràcies per la teua inestimable dedicació.

Toni Fornet: Company, professor i director.

Tsevelina Ivelinova – 2n d'ESO B

Tselina (TSV): Quants anys porta fent de director?

Toni (T): Aquest any és el huité any que sóc director d'aquest centre, vaig començar sent director l'1 de juliol del 2013.

TSV: T'agrada fer de director?

T: Si m'agrada, sinó no m'hagués presentat, però és un poquet estressant i complexe, sobretot aquest darrer curs per culpa la Covid-19.

TSV: Tenies alguna de expectativa de poder ser un director?

T: No tenia cap expectativa abans, Vaig arribar a ser director després de presentar un projecte que va estar molt ben valorat.

TSV: És fàcil ser director?

T: No és ni treball fàcil ni difícil, és un compromís, Hi ha moltíssimes situacions que poden ser estressants i el que vols és que tant l'alumnat com el professorat estiguen treballant bé.

TSV: Quins eren els teus objectius quan vas entrar de director?

T: Tenia dos objectius fonamentals: millorar el rendiment acadèmic de l'alumnat i millorar la convivència en el centre.

TSV: És important per tu ser el director?

T: No és important ser director, el director és un professor més del centre. A mi m'agrada treballar amb l'alumnat, soc professor de cicles formatius i m'encanta donar classes i pense que és fonamental que un director ha que donar classes. L'any passat va ser un any molt dur que m'ha fet reflexionar sobre el final de la meua etapa com a director i tornar de ple a fer classe com un professor més.

TSV: Què és el més difícil que has viscut com a director?

T: El més difícil és haver hagut d'anar a judicis.

TSV: I la major satisfacció?

T: La major satisfacció com directora esta la millora experimental en l'institut. Estic content de com deixe l'institut, del treball fet com director. Una fita molt important també, ha estat la participació de les famílies, encara que aquest crus no hi ha hagut grups interactius. També, la biblioteca tutoritzada.

Gràcies per atendre'ns. Sabem que estàs molt ocupat i disposes de poc temps.

L'ofici de pescador: Roque Boronat.

Gisela Almenar / Ainhoa / Aitana – 2n d'ESO

A

Periodista: Per què vas decidir ser pescador?

Roque: -Perquè venia de família. El meu pare i el meu avi també va ser pescador.

P: Quin és el vostre horari de pesca?

R: Des de les quatre de la matinada fins les quatre i mitja de la vesprada. No es pot entrar al port passades dels cinc de la vesprada

P: Quin és el material que més empleu?

R: Les xarxes i el plàstic.

P: Quina és la vostra ruta habitual?

R: No hi ha una ruta exacta i habitual. Depèn del peix que volem pescar anem a un lloc o altre, també del temps i de l'època de l'any.

P: Feu vosaltres les reixes o les compreu?

R: No, les comprem, però si que tenim persones que venen a reparar-les sempre que fa falta.

P: A quina edat es jubila un pescador normalment?

R: Depèn. La vida en la mar és molt dura, de cada 10 anys cotitzats te'n lleven dos, però conforme estan les coses, les pensions i la vida, intentes treballar mentre el cos aguante.

P: Quin es el peix més venut? I el menys?

R: El més venut o el que més valor té?. El que més valor té és el moll, i el menys valorat el mer.

P: Quants pescadors aneu normalment a pescar?

R: En aquesta barca anem quatre pescadors i dos redors

P: Els dies de festa aneu a pescar?

R: No, està prohibit. Els dies de festa el port està tancat i no es pot eixir.

P: És molt dura la vida d'un pescador?

R: Hui en dia tot és dur.

P: Ho considerés una afició o un treball?

R: Un treball, mengem gracies a això. Intente fer el meu treball el millor que sé, però és un treball.

P: Quants dies aneu a pescar a la setmana?

R: Treballem de dilluns a divendres, cinc dies a la setmana. Els que no eixim no cobrem.

P: En quina estació és més fàcil pescar?

R: Depén de l'estació del any, però quan es pesca més és a octubre. També quan més es pesca és després de dies de pluja i mala mar.

P: Quina vestimenta utilitzeu?

R: Impermeable i botes. El treball a la mar és molt perillós i has d'anar ben protegit. En qualsevol moment pot passar un accident i has d'estar molt atent i molt ben protegit

P: A quina edat vas començar a pescar?

R: Als 19 anys, després d'acabar l'institut.

P: En la vosotras casa menjeu molt de peix?

R: Sí, N'hi mengem molt, i vosaltres? El peix és molt bo i n'heu de menjar molt.

P: Rebutgeu molts peixos a causa de la contaminació?

R: No, els que es tiren de nou a la mar és perquè no tenen mida o no tenen venta.

P: Aconsellaries ser pescador a la gent jove?

R: Ser pescador es una feina molt dura. Avui en dia, que cada jove trebal·le del que vulga i puga per mantindre's.

P: Li vegeu futur a aquesta feina?

R: No, perquè la xarxa cada vegada té els forats més gran i es fa més i més difícil aconseguir pesca, i si no hi ha peix, no cobres. Actualment només queden unes poques barques a la cofradia de Gandia. El dia que ens jubilem nosaltres, s'ha acabat la pesca d'arrossegament al Grau, quedarà només el barques d'arts menors.

P: Hi ha moltes persones immigrades de pescador?

R: Sí, molts. Aquesta feina és molt dura i els espanyols, els nostres fills, no volen treballar en la mar. Les persones immigrades busquen treball per poder refer i normalitzar la seua vida i accepten amb més facilitat treballar en aquesta feina.

P: Quin és l'animal més estrany que heu pescat?

R: Hem pescat de tot al llarg dels anys, no et pots ni imaginar, peixos i altres coses, de tot, però de peix, els que més recorde són un tauró pelegrí i un dofí.

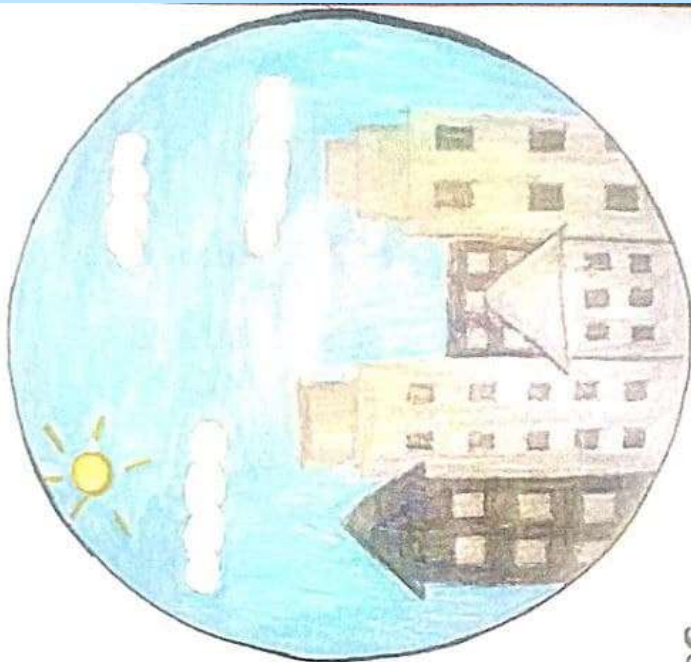
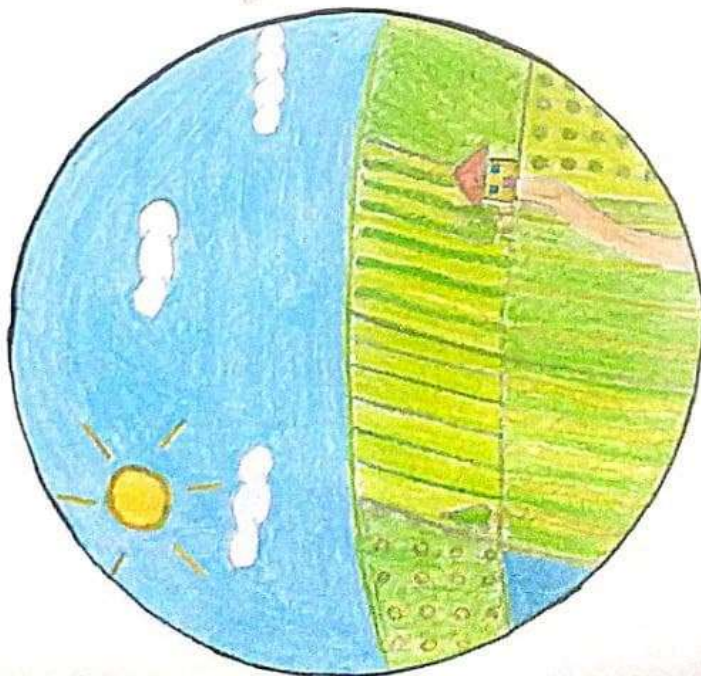
P: Hi ha algun mes en el que no treballeu? Teniu vacances?

R: No tenim vacances, mes que no treballes no cobres, el que si tenim és el que es diu "parada biològica", un mes en què no es pot eixir a pescar per a facilitar que el peix es reproduisca.

P: I el mes que no treballeu de que viviu?

R: Ens posem a l'atur i cobrem el subsidi, ja que quan no treballem no cobrem.

ADEU, ALS CAMPS.

Lucia Gamarra de los Santos

Cintia Frasquet - Campiona d'Espanya

Gisela Almenar / Ainhoa / Aitana – 2n d'ESO
A

La nostra companya de 1r de Batxillerat Cintia Frasquet (del CC el Garbí) ha quedat campiona d'Espanya en llançament de pesa a la nova edició del Campionat Liberty Seguros de promeses paralímpiques d'Atletisme, celebrat els dies 28 i 29 de març a Toledo. Enhorabona Cintia!!! ♥☐

P: Et sents orgullosa del que has aconseguit?

C: La veritat és que em sent molt orgullosa, però encara aspire a més.

P: Quants dies vas a entrenar a la setmana?

C: Depén, 4 o 5 dies.

P: A quin Club pertanyes?

C: Al Club Garbí.

Pregunta (P): Quants anys portes practicant el teu esport?

Cintia: 6 anys més o menys.

P: Has anat fora del país a competir?

C: No, de moment.

P: Per què et va interessar el llançament?

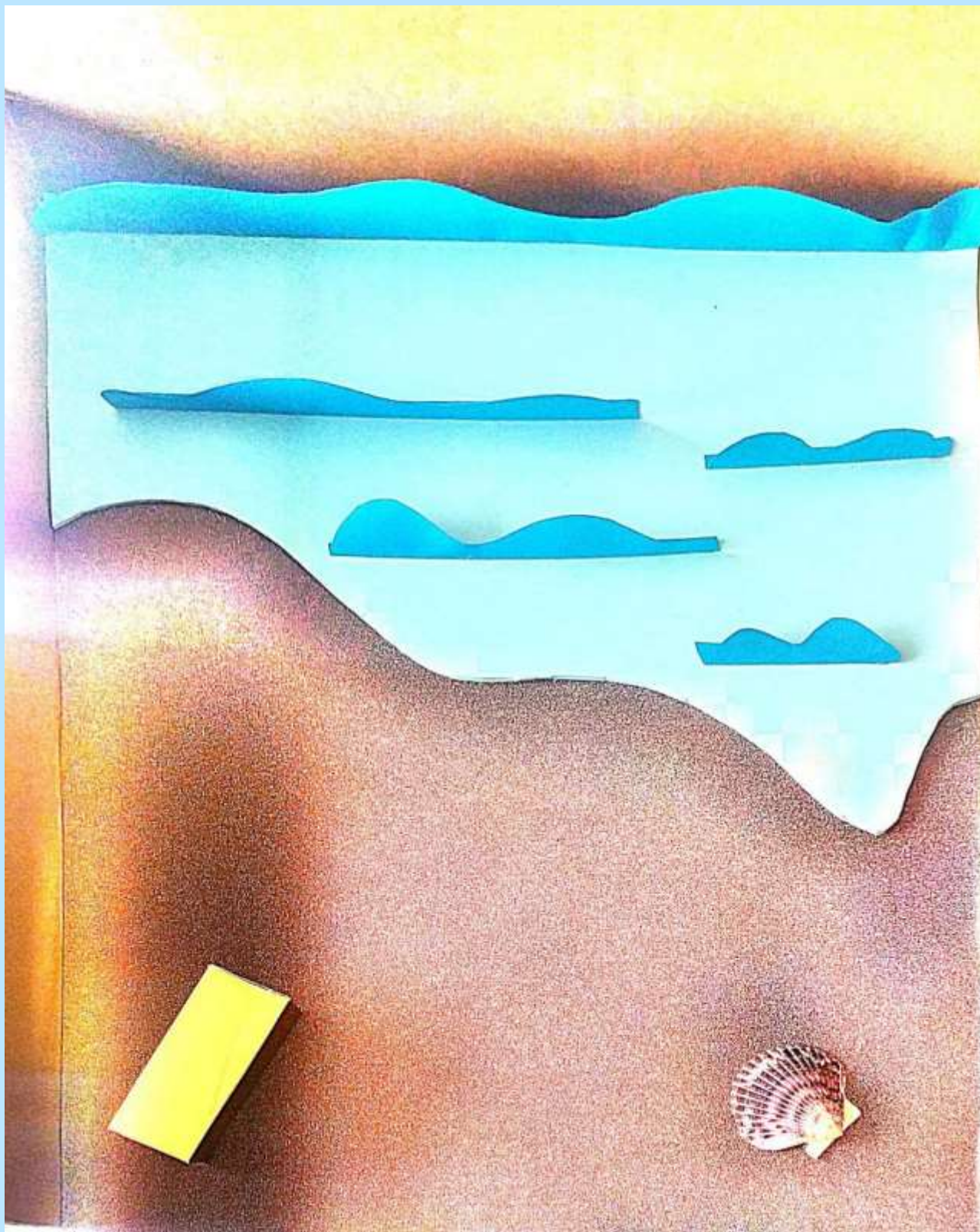
C: Primer feia llançament de pes, però per la manera de llançar vaig preferir javelina, que és l'esport que practique ara.

P: Quines són les teues metes?

C: Poder anar als Jocs Olímpics.

P: T'has plantejat deixar el teu esport?

C: Sí, de vegades ho he pensat.

Aitana Talens – 2 ESO B

Poesia i imatge.

Departament de Llengua Castellana i Literatura

Us agrada la poesia? Molts de vosaltres direu que no, que és un avorriment, que no enteneu res dels poemes que llegiu...

Però aquells que heu sigut valents i us heu atrevit a llegir-ne, és possible que us haja sorprès i que inclús us haja agradat. El poeta Francisco Brines, nascut a Oliva, guanyador del Premi Cervantes 2020 l'any passat, i que va morir fa unes setmanes deia que, per a ell, escriure poesia era la necessitat de transformar la vida en paraules.

En l'assignatura de Llengua Castellana i Literatura es treballen les lectures poètiques d'una manera molt original. Concretament a 1r i 2n ESO es lliguen dues antologies poètiques d'autors diversos i de diferents èpoques i a 4t, l'obra de Gustavo Adolfo Bécquer, *Rimas*. Prenent com a base un poema, l'alumnat ha de realitzar un treball transformant eixe poema en un altre tipus de material artístic: una maqueta, un treball plàstic, una representació, una cançó, un vídeo... I els resultats són sempre molt creatius i xulíssims! Ací teniu algunes mostres d'aquests treballs.

CHOPOS

Magníficos obeliscos,
chopos de la carretera
de Soria; chopos ingentes,
de fronda oscura y espesa;
rectos de la tierra al cielo
en majestuosa hilera.
¡Qué bien montabais la guardia,
firmes, sobre la cuneta!

Yo os pasaba la revista
como si fuera una reina.

(Ángela Figuera Aymerich, *Soria pura*, 1949)

SOL DE INVIERNO

Es mediodía. Un parque.
Invierno. Blancas sendas;
simétricos montículos
y ramas esqueléticas.
Bajo el invernadero,
naranjos en maceta,
y en un tonel pintado
de verde, la palmera.
Un viejecillo dice,
para su capa vieja:
«¡El sol, esta hermosura
de sol!...» Los niños juegan.
El agua de la fuente
resbala, corre y sueña
lamiendo, casi muda,
la verdinosa piedra.

Antonio Machado

Òscar Barber – 2 ESO C

SIESTA

Entre un álamo y un pino
mi hamaca se balancea.
Hojitas de verde plata
bailan sobre mi cabeza ;
hojitas de verde oscuro
el verde las contonea.
Dulce pereza me llueve
del sol que las atraviesa
Los juncos de celuloide
montan su guardia en la arena.
El Duero moja las cañas
y se abanica con ellas.
El río pasa y se va :
mi barca se queda en tierra.
Llenos de verdes y azules,
mis ojos
se cierran.

Ángela Figuera Aymerich

Pablo Moya – 2 ESO C

Em diuen Història.

Lucia Gamarra – 2n d'ESO B

A mi em diuen Història, encara que tinc un altre nom a la meua portada. Jo soc un llibre, i en diuen Història perquè, a banda de contar les històries que tinc dins, m'agrada contar d'altres (algunes de les quals inventades per mi). El que més m'agrada és emocionar a la gent (d'alegria, de tristor, de por, ...), quan jo sentisc que algú s'emociona amb les meves històries em plena d'alegria i satisfacció perquè això vol dir que soc un bon llibre. Jo soc de mitjana estatura, ni molt gros ni molt prim (normal), tinc 350 pàgines, soc de tapa dura en tots els sentits: físicament i que quan les coses que m'ixen mal les torne a intentar una altra vegada (soc molt cabut). La meua tapa és d'un color roig obscur (però no molt obscur), té un marge de color or i les lletres del meu títol són també de color or (junt amb el nom del meu autor). Ai, el meu autor...! Quant el trobe a faltar! Estimava molt quan m'estava escrivint, les carasses que posava! Disfrutava molt quan m'escrivia, i em feia cosquerelles amb la seva ploma. També, en recorde quan em tenia sobre la seua taula, un poc desordenada, amb papers escampats per tot i els seus llibres: diccionaris que , més tard em vaig fer amic d'ells. El nom dels llibres dels que en vaig fer amic era el seu títol i en cas dels diccionaris, enciclopèdies, etc. el seu nom era la seva editorial, encara que hi havia dos o tres que tenien el mateix nom, però els posàvem malnoms. Jo no era de la mateixa editorial que ningú, ni res del paregut però em van posar aquest nom pel que he dit abans.

però em van posar aquest nom pel que he dit abans.

A mi em diuen Història, encara que tinc un altre nom a la meua portada. Jo soc un llibre, i en diuen Història perquè, a banda de contar les històries que tinc dins, m'agrada contar d'altres (algunes de les quals inventades per mi). El que més m'agrada és emocionar a la gent (d'alegria, de tristor, de por, ...), quan jo sentisc que algú s'emociona amb les meves històries em plena d'alegria i satisfacció perquè això vol dir que soc un bon llibre. Jo soc de mitjana estatura, ni molt gros ni molt prim (normal), tinc 350 pàgines, soc de tapa dura en tots els sentits: físicament i que quan les coses que m'ixen mal les torne a intentar una altra vegada (soc molt cabut). La meua tapa és d'un color roig obscur (però no molt obscur), té un marge de color or i les lletres del meu títol són també de color or (junt amb el nom del meu autor). Ai, el meu autor...! Quant el trobe a faltar! Estimava molt quan m'estava escrivint, les carasses que posava! Disfrutava molt quan m'escrivia, i em feia cosquerelles amb la seva ploma. També, en recorde quan em tenia sobre la seua taula, un poc desordenada, amb papers escampats per tot i els seus llibres: diccionaris que , més tard em vaig fer amic d'ells. El nom dels llibres dels que en vaig fer amic era el seu títol i en cas dels diccionaris, enciclopèdies, etc. el seu nom era la seva editorial, encara que hi havia dos o tres que tenien el mateix nom, però els posàvem malnoms. Jo no era de la mateixa editorial que ningú, ni res del paregut.

MONOSÍLABOS CON TILDE

dé	verbo dar	<i>Dile que me dé eso</i>
él	pr. personal	<i>Me lo contó él</i>
más	adv. cantidad	<i>¿Quieres más?</i>
mí	pr. personal	<i>¿Es para mí?</i>
sé	v. saber v. ser	<i>Ya lo sé Sé más amable</i>
sí	pr. reflexivo adv. afirmación	<i>Se votó a sí mismo Sí, quiero</i>
té	sustantivo	<i>No tomes tanto té</i>
tú	pr. personal	<i>Pídeselo tú</i>

MONOSÍLABOS SIN TILDE

de	preposició	<i>El libro de Lengua</i>
el	artículo	<i>El libro de Lengua</i>
mas	Conj.= pero	<i>Gritó, mas nadie le oyó</i>
mi	Det. posesivo	<i>Mi libro de Lengua</i>
se	pr. personal pr. reflexivo	<i>Yo se lo advertí No se peina nunca</i>
si	Conj. condicional	<i>Tómalo si te apetece</i>
te	sustantivo	<i>¿Te han invitado?</i>
tu	pr. personal	<i>¿Ese es tu padre?</i>

ELS 15 ACCENTS DIACRÍTICS

RECORDA: TOTS SÓN MONOSÍLLABS!

BÉ I BÉNS BE	DÉU I DÉUS DEU NUMERAL I VERB DEURE	ÉS VERB SER ES PRONOM REFLEXIU	MÀ MA POSSESSIU (=LA MEUA)	MÉS MES
MÓN MON POSSESSIU (=EL MEU)	PÈL I PÈLS PEL PER+EL CONTRACCIÓ	QUÈ INTERROGATIU I RELATIU TÒNIC QUE EXCLAMATIU I RELATIU ÀTON I CONJUNCIÓ	SÉ VERB SABER SE PRONOM REFLEXIU	SÍ I SÍS SI I CONJUNCIÓ CONDICIONAL (SI...)
SÒL I SÒLS SOL I VERB SOLER	SÓN VERB SER SON I POSSESSIU (=EL SEU)	TÉ VERB TENIR TE I (-TE)	ÚS ACCIÓ D'USAR PRONOM FEBLE US	VÓS FORMA DE TRACTAMENT PRONOM FEBLE VOS

No al maltracte animal

Article d'opinió

Lucia Escrivà – 2n d'ESO B

Mentre nosaltres gaudim de l'entreteniment que ens aporta el circ en cap moment pensem en el que n'hi ha darrere del teló.

En primer lloc, jo comprenc que la gent tinga que guanyar-se la vida treballant, però el que no podem tolerar és que és guanye la vida a costa del sofriment dels animals. Aquell espectacle al que aplaudim amb alegria és el que fa que un animal ploree per ser colpejat les vegades que siguen fins domar-lo i aconseguir que realitze l'activitat proposada. Ara jo em pregunte: val la pena que aquest animal siga colpejat per simple entreteniment i negoci?

En segon lloc, ja no són només els cops que han de suportar eixos indefensos animals, sinó, l'estrès causat per l'explotació. Utilitzen la seua força per a que l'animal treballes sense parar cada dia.

Així doncs, no només és maltracte, sinó també és explotació. Ells no són persones, no tenen perquè tindre un ofici. Passem per alt els drets de l'animal, ell també és un ésser viu que té el mateix dret de llibertat que qualsevol persona, el separen de les seues arrels, del seu habitat, del seu entorn, per ser esclavitzat en un lloc que no és el seu.

Ells mereixen el mateix respecte i amor que qualsevol altre ésser viu. L'entreteniment o els diners no són raó per torturar a un animal sense cap pietat. Per tot això, i resumint, defense a tots aquells animals que han sigut i són explotats i maltractats.

Lucia Escrivà – 2n d'ESO B

Addicció a las redes sociales

Article d'opinió

Medea Márquez Mellado – FPB Perruqueria

La adicción a las redes sociales es un problema muy común hoy en día, sobre todo en los jóvenes y niños mayores de 7 años. La adicción es un tipo de enfermedad que puede llegar a ser muy peligrosa, que hace que no puedas conciliar el sueño o que tengas obsesión con algo. La gente suele pensar cuando es adicta a algo que no puede vivir sin ese algo.

La gente adicta necesita mucha ayuda sobre todo la gente que es extremadamente adicta. Estas personas necesitan ayuda de todo tipo: médica, de la familia y amigos...

La adicción a las redes sociales es una de las que preocupa actualmente. Las redes sociales son muy usadas en la actualidad. El 97% de los jóvenes utilizan: internet, WhatsApp, Instagram, pero no son malas si se utilizan correctamente, pero si abusas de ellas, tienes que pedir ayuda para dejar esta adicción que puede hacer mucho daño a la hora de ver la vida real. La población con estos problemas necesita vivir cosas nuevas que lo aparten de las redes sociales, aprender que sigue habiendo vida sin ellas. Sobre esta cuestión opino que deberíamos descubrir entretenimientos, salir a hacer excursiones para despejar la mente o salir con gente que te pueda divertir. No pensar tanto en utilizar el móvil y similares. Pienso que deberíamos controlar el uso de las redes sociales y disfrutar más de lo que nos rodea y de quienes nos rodean.

Estalviem

Aigua

“Com millorar el mon”

Departament de Religió

Dins la II Edició del Concurs literari organitzat per CÀRITES GANDIA sota el títol "Com millorar el món", en l'etapa de Batxillerat i Cicles Formatius, la guanyadora ha estat Carolina Manzano de 1r Bat Humanístic del nostre institut. El primer premi fou una tauleta que el Director de Càrites Gandia, Paco Carrió (professor de Religió en aquest institut fins l'any 2005), va lliurar a la guanyadora. Als altres set participants del nostre institut se'ls va lliurar un xec per valor de 10 euros de material escolar. El lliurament de premis va tindre lloc divendres 30 d'abril en el mateix institut IES VELES E VENTS.

COMO PODEMOS MEJORAR EL MUNDO

Quizás es mucho más fácil de lo que podamos pensar. Podríamos empezar por escuchar a nuestros mayores. Al fin y al cabo, gracias a su esfuerzo tenemos el mundo de hoy. Generaciones pasadas que han luchado por salir adelante sorteando los obstáculos que han ido encontrando, porque su camino no ha sido fácil. Si les escucháramos nos daríamos cuenta de que hemos ido perdiendo dos grandes valores que deberían ser importantísimos en nuestra vida: LA EDUCACIÓN Y EL RESPETO.

No importa que pensemos distinto unos de otros, no la meta que cada uno se quiere forjar, siempre y cuando sepamos respetarnos unos a otros. Es importante poder reconocer los logros conseguidos por los demás sin que nos ciegue la envidia, o que el coraje y la rabia se apoderen de nosotros al ver que alguien consigue aquello que nosotros deseamos.

Para poder llegar a acuerdos que nos beneficien a todos, debemos sentarnos a dialogar escuchándonos unos a otros, con la libertad para que cada persona pueda exponer su parecer sin temer a ser insultado o descalificado por aquellos que no piensan igual.

Podemos tener una sociedad moderna, con grandes avances tecnológicos que no servirán de nada si no conseguimos una sociedad civilizada y educada, donde el uso de la violencia no esté por delante del diálogo. Debemos empezar a empatizar con los demás y aprender a ponernos en el lugar del otro para intentar comprender sin juzgar simplemente por su apariencia o sus ideales.

Tenemos que luchar para conseguir que desaparezcan lacras como el hambre, la pobreza, la desigualdad o el maltrato infantil.

Para tener un mundo mejor, debemos luchar para que impere la educación, el respeto, la comprensión y, sobre todo, LA PAZ.

Carolina Manzano Melo
1r BAT H – IES VELES E VENTS

Concurs de microlerats

El divendres 23 d'abril, #DiaDelLlibre, l'alumnat de 1r de TASOCT va atorgar els premis del Vé Concurs de microrelats que havien organitzat per la comunitat educativa de l'IES Veles e Vents. Ací teniu el recull d'imatge de l'entrega de guardons.

Guanyadores i finalistes amb l'escriptor José Ferrandis que va participar en l'entrega dels premis i va formar part del jurat

**Alumnat i professorat de 1r de TASOCT
Equip organitzador del Vé Concurs de
Microrelats de l'IES Veles e Vents**

Categoría – 1r i 2n d'ESO

- GUANYADORA: **MARTA Y MANUEL** – *Nerea Aguado*. 2n ESO C

Las cosas podían haber sucedido de cualquier otra manera, pero no. Era 22 de diciembre y Marta dejó a un lado la ropa que estaba doblando, cogió el teléfono y marcó. El tono de llamada sonó hasta que saltó el contestador.

-Hay cosas que nunca cambian- pensó sonriendo.

-Manuel, era para decirte el menú de Nochebuena que había pensado, que luego nos pilla el toro . He pensado que me apetece una cena como cuando era pequeña. Lombarda y algunos entrantes, ya sabes, un poco de jamón, pero del bueno, no del que comía entonces- río.- Además, voy a comprar unas angulas, como las que traía cada año mi tío Pepe. Un día es un día, ¿no?, de segundo pescado, besugo, y si no, ya veremos.¿Qué te parece?.

Colgó y siguió doblando la ropa. Una parte de ella estaba segura de que Manuel escucharía el mensaje, aunque por otra supiera que había muerto hacía meses por el maldito bicho.

Categoria 1r i 2n ESO

Guanyadora núm. 33	"Marta y Manuel" Nerea Aguado 2n ESO C
Finalista núm. 1	"En la diferència està la igualtat" Elena Romanova 1r ESO A
Accèssit 1 núm. 21	"Un somni amb lliçó" Borja Bleda 1r ESO A
Accèssit 2 núm. 36	"Jo no tinc la culpa" Emiliy Garcia 2n ESO A

Categoria 3r i 4rt ESO

Guanyadora núm 3	"Somni incomplet" Sanjana 4rt ESO A
Finalista núm 1	"Així es fan els diners" Clara Li Caudell 4rt ESO A

Categoria – 1r i 2n d'ESO

- FINALISTA: **EN LA DIFERÈNCIA ESTÀ LA IGUALTAT** – *Elena Romanova*. 1r ESO A

Les coses podrien haver succeït de qualsevol altra manera però no m'he ho podia creure. Els meus amics es reien de mi, només per tindre dos pares. Vaig a presentar-me, jo soc Noelia. Visc en una casa gran amb els meus dos pares. Estàvem feliços tots junts, però quan va passar el temps ja no pensava així. Ja desconfiava de tota la meua família. Sempre anava sola a l'escola no volia que vegueren els meus pares. I un dia se'm va ocòrrer una idea: hauria d'escapar dels ulls de la gent. Dues setmanes després d'haver escapat vaig sentir una cosa: una cosa que mai havia sentit. Era la nostàlgia d'haver perdut a la meua família. Vaig tardar una setmana a intentar trobar a la meua família. Vaig arribar a casa i em vaig sorprendre. Vaig vore els meus pares i la meua germana al sòl sagnant. Vaig començar a plorar.

Van passar els anys i vaig créixer. Han passat ja 16 anys. Cada diumenge he anat al cementeri per a posar flors als meus pares i la meua germana. Però la sorpresa va vindre quan un dia hem vaig enamorar d'una dona: l'amor de ma vida. Amb tot això vaig aprendre a valorar les coses, no discriminar la gent per l'aspecte ni per la relació que tinguen.

Categoria – 1r i 2n d'ESO

- ACCÈSIT 1: **UN SOMNI AMB LLIÇÒ – Borja Bleda.** 1r ESO A

Tot podria a ver succeït de qualsevol altra manera... Però no va ser així. Un xic moré anava en una llanxa amb el seu pare. Feia un molt bon dia també portaven a bord un traje de neoprè.

-Pare, aixó es per a tu?-va preguntar el xiquet interesat.

-No, és per a tu.- va respondre el pare amb decisió.

Al cap d'una estona ells dos van arribar a l'escull de corall, el xiquet es va equipar amb tot i es va

escabucar a la mar. El paisatge era espectacular. Tots els colors que había imaginat estaven en a soles una imatge. Estava tan emocionat amb aixó que se li va oblidar agafar el tub per respirar.

Ràpidament agafà el tub es posà i torna a escabucar-se però esta vegada per l'altra part de la llanxa. No obstant, el paisatge había canviat, ara els únics colors que destacaven eren el blanc i el gris. Pareixia que hi havia hagut una guerra allà. Va veure algo que es movia, era un peix platejat que es va apropar al xiquet y el va començar a parlar.

-Tots sou uns bojos. Veus aixó? Doncs ho heu fet vosaltres.- va dir el peix molt preocupat i enfadat.

Vos agradariaque vos destruïren la vostra llar? El xic es va quedar bocabadat i de sobte va despertar en la seua habitación.Tot va ser un somni... Però havia après una bona lliçó.

Categoria – 1r i 2n d'ESO

- ACCÈSIT 2: **JO NO TINC LA COLPA** – *Emily Gracia*. 2n ESO A

Les coses podien haver succeït d'una altra manera però no va ser així. Les últimes paraules d'aquell home era l'únic que podia sentir. Eixa habitació de color blanc amb taques d'un bonic color roig era l'única imatge que el meu cervell processava. Tot el que havia fet tenia un motiu però ja no el tenia tan clar. Caminava lentament per aquells estrets corredors acompanyada de dos homes. Em vaig gitar a la llitera . El doctor es va apropar i va ficar una injecció d'aquell líquid mortal:

- Jo no tinc la culpa!

Eixes van ser les meues últimes paraules.

Categoria – 3r i 4t d'ESO

- GUANYADORA: **SOMNI INCOMPLERT** - Sanjana. 4t ESO A

Les coses podien haver succeït de qualsevol altra manera aquella vesprada quedescansava en el sofà de la sala d'estar .

Em vaig incorporar un moment per un soroll estrident que venia del carrer i vaig mirar durant una estona el mirall que hi havia penjat a la paret a l'alçada dels meus ulls .

Pocs minuts després , m'hi trobava en un lloc que semblava un altre món . Estava espantada perquè mai no havia estat en aquest indret , però havia d'afrontar la novasiuació .

Vaig començar a caminar i estiguí fent-ho durant mitja hora ; de sobte , vaig mirar a la meua dreta i vaig descobrir una mansió molt gran i bella , amb tres portes grans .

També hi havia un tauler on es podia llegir un escrit que deia : " Si obris la porta incorrecta , quedaràs empresonada ací per sempre ".

Cada porta contenia un trencaclosques que havia de completar per tal d'accedir a la seva obertura . Vaig pensar durant un temps i vaig començar a resoldre'ls . Quan estava a punt d'obrir la primera porta , de sobte , vaig obrir els ulls i vaig escoltar que la meua mare em cridava per despertar-me . Vaig descobrir que tot havia estat un somni , però encara hui en dia estic pensant què hi havia darrere d'aquelles portes .

Categoria – 3r i 4t d'ESO

- FINALISTA: **AIXÍ ES FAN ELS DINERS** - . 4t ESO A

Les coses podien haver succeït de qualsevol altra manera, encaraque, pensant-ho bé, és millor així.

Des que va morir mon pare, soc jo la que porta tots els seus negocis. De xicoteta ja l'acompanyava a ell i als seus amics quan anaven a treballar. Ell sempre deia “De tant en tant, cal embrutar-se les mans, així és com es fan els diners”, i això mateix estava fent.

Quan em van comunicar l'incident que em costà molts milers d'euros en mercaderies i vaig saber com havia ocorregut, em vaig presentar a casa del meu soci per a solucionar-ho.

Un contacte m'havia avisat que m'havia venut i calia que prenguera mesures, m'havia d'embrutar les mans. Ara sols havia de desfer-me de totes les proves que em relacionaren amb les drogues i les armes que la policia havia trobat amagades als meus camions i incriminar- lo a ell.

El *suïcidi* del meu soci de segur que m'estalviarà molts problemes. Així es sobreviu en aquest negoci.
Així es fan els diners.

Categoria – Batxillerat i Cicles Formatius

- GUANYADORA: **L'EMMA** – Mar Andrés. 1r BAT HUMANÍSTIC

Les coses podien haver succeït de qualsevol altra manera si la mare de l'Emma maiagués agafat aquella nit el cotxe i no hagués perdut la vida.

Aquella nit va perdre a sa mare però poc a poc també a son pare, que per fugir d'aquella pena es va sumergir en l'alcohol i ja mai més va ser el d'abans.

L'Emma va créixer, però no jugava al mateix joc que les altres xiquetes. A elles no les despullaven, no les acaronaven d'aquella manera, no les miraven com ell ho feia; no despertaven amb els coixins banyats per les llàgrimes, que es van convertir en l'única via per a calmar aquell dolor insuportable, que més que físic va acabar sent mental.

Sabia que allò que feia son pare no estava bé, però per por mai es va atrevir a contar-ho. Emma poc a poc es va fer gran, tancada en si mateixa amb la negació de l'amor, ja que el seu referent amorós era el contacte indesitjat amb el seu pare.

Fins que un dia, presa dels records d'infantesa no va poder més, i va acabar amb l'únic que tenia, l'únic que era seu; la seua vida.

Categoria Batxillerat i Cicles Formatius

Guanyadora núm 2 "L'Emma" Mar Andres Moratal 1r BATX H

Finalista núm 3 "Sanguines inquietants" Guillem Serrano " 1r BATX H

Categoria Professorat

Guanyadora núm 1 "Catarsis" Paula Boyer. Departament d'Imatge i So

Finalista n'úm 2 "Mai estas preparat" Julià Engo. Departament d'Imatge i So

Categoria – Batxillerat i Cicles Formatius

- FINALISTA: **SANGUINES INQUIETANTS** – Guillem Serrano. 1r BAT HUM.

Les coses podien haver succeït de qualsevol altra manera si ens haguérem quedat pel poble, però aquella nit els meus amics volien passejar entre els horts que, ocupant tot l'espai entre el poble i les muntanyes, donaven la sensació de ser legions de tarongers.

Al mig del camí vaig notar que les rames i les fulles dels tarongers semblaven disposades a fer un moviment, i em va fer por pensar que fóra contra nosaltres, però vaig rebutjar estos pensaments per semblar-me irracionals.

De sobte vam escoltar terra remenejant-se i ens van rodejar. Es desplaçaven com polps, però al contrari que tentacles tenien arrels, jeren tarongers!

L'escena era indescriptible, retenien als meus amics clavant les punxes de les fortes rames en la seua carn, els seus crits eren delirants. Els van arrastrar a l'interior dels horts, i quan estava a punt d'acabar com ells, els tarongers van desistir i van tornar a la posició habitual, ja no s'escoltaven crits. Uns segons després la llum d'un vehicle s'apropava a on estava, tarongers llunyans haurien informat als del meu costat en un llenguatge desconegut de la intrusió del vehicle, però no ho sé. M'horroritza pensar com es voran aquelles coses en un entorn il·luminat.

Categoria – Professorat

- GUANYADORA: **CATARSIS** – *Paula Boyer*. Departament d'Imatge i Só.

Les coses podien haver succeït de qualsevol altra manera però ací estàvem les dues, mirant cap a l'infinit, des de la part més alta del penya-segat, sense parlar com si fórem dues persones completament desconegudes. Cap de nosaltres pensàvem que arribaríem a eixe moment i la vida a partir d'aquell moment canviaria el rumb de tot allò que tenim organitzat als nostres caps des de fa anys.

Però, qui arrancaria primer a dir que la vida que portaven fins ara no seria igual? Qui faria un pas endavant i llevar-se de dins tots els dimonis que feia mesos que ens acompanyaven? Jo no volia fer-ho, perquè suposaria admetre la realitat. Tanmateix, potser foren idees que solament estaven passant pel meu cap i tu estaves completament fora d'ona aliena del caos que m'envoltava.

Estaves tan tranquil·la, observant l'horitzó mentre el sol semblava tardar més del normal en desaparèixer. En eixe moment pareixia que els dubtes es dissipaven, quan vas soltar la frase més perillosa, almenys en les pel·lícules: "Escolta, hem de parlar". Vaig sentir que el món s'enfonsava baix els meus peus, eixe moment que estava esperant havia arribat i ja no tenia clar si era el que volia. "Ja està bé d'anar amagant-se", em vas dir molt segura, "Vols acompanyar-me?"

Categoria – Professorat

- FINALISTA: **MAI ESTARÀS PREPARAT ...** – Julià Engo. Dep.. d'Imatge i Só.

Les coses podien haver succeït de qualsevol altra manera. Tanmateix tot va passar com estava previst. Res no va aturar l'atzar del destí.

Havien sigut unes setmanes per oblidar. Tot anava de pressa. Començava ràpid i acabava malament. Uf, quin fàstic. Mai estàs preparat per aquestes situacions. Sempre n'has sentit parlar. Però has pensat que a tu açò no el passaria. I per què no? Què et sents superior? Un poc cregudet ets. Encara que ho portes bé.

Total, que tot convençut i decidit t'apropes a ell. Ja vos coneixíeu. Així que tot sembla que anirà més fàcil. De sobte, escoltes un soroll. Bé, realment uns gemecs de plaer. I dius, què fan? Ho comentes amb to cansat i de resignació. Quan el què realment vols transmetre és enveja. L'orgull no et deixa, però.

La cara que has posat t'ha delatat. Tu també vols. La mascareta no ho ha pogut amagar. Té igual. A ell no li ha semblat malament. Al contrari. Ho troba interessant. I passats els 40 encara més.

Després de tant de temps sense saber res de l'altre. La trobada va ser molt agradable. El contacte dels llavis el moment estel·lar. Llàstima que el despertador sonara puntual. Ho feia tots els dies.

Iliyana
Ivelinova
Ilieva

Olimpiades de València

Lucia Gamarra / Lucia Escrivà – 2n d'ESO B

Les nostres companyes de 2n de batxillerat Ivelina Angelova (2n BAT H), Emma Brotons (2n BAT H), Eva Armegol (2n BAT C) i María Payà (2n BAT H) han participat en la convocatòria de les OLIMPAIDES d'enguany. Hem anat a entrevistar-les per conèixer de primera mà la seua experiència.

P: Per quina raó es va presentar a les olimpíades?

Ivelina (I): Ens vam presentar perquè al principi era en grup i ens vam animar.

Emma (Em): Però, després es va dir que era en parelles i ens vam presentar totes.

Eva (Ev): Perquè pensem que la experiència era bona.

Maria (M): I enriquidora i si a més ens beneficiava, doncs millor.

P: Què va sentir quan va estar allí?

Em: Vam sentir molta emoció.

I: Sí, a més uns pocs nervis.

M: Nervis i impaciència per voler estar entre els quatre primers seleccionats.

Ev: Però va estar divertit i va ser una bona experiència.

P: Us va agradar?

Em: Sí perquè va ser una experiència diferent.

I: I vam vore la universitat.

M: Sí, clar, repetiríem perquè l'ambient era bo,...

Ev: Anaves amb companys i no hi havia vergonya.

P: El recomanàrieu per a altres xiquets?

Em: Sí perquè no perds res per anar i intentar-ho, t'ho passes bé,...

I: I en altres situacions que no estiga la COVID pots conèixer a molta gent.

Ev.: Sí.

M.: Clar. De segur algú guanyaria.

P: On va ser?

Em., I., Ev. i M: A València, en la Facultat de Filologia, Traducció, Interpretació i Periodisme.

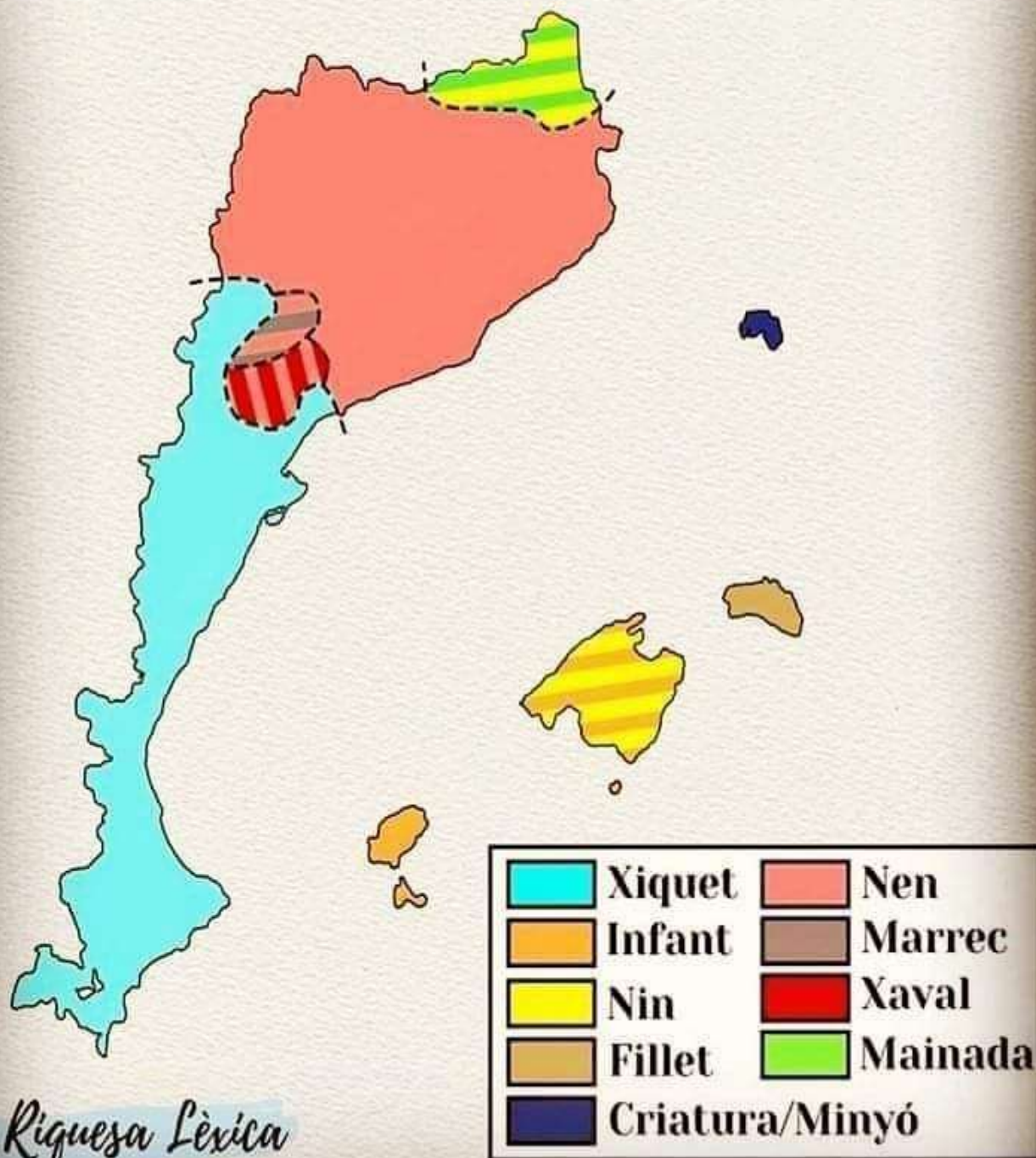
P: Quines eren les proves?

Em., I., Ev. i M.: Unes de tipus text de Literatura i Llengua i altres de Comentari de text.

riquesalexica

Les assembleistes d'Aristòfanes

Redacció

El passat 20 d'abril, 1r i 2n de Batxillerat humanístic, 4t d'ESO de l'optativa de Cultura Clàssica i de 1r d'ESO, organitzat pel Departament de Llatí i Grec, van visitar el Teatre Romà de Sagunt, on van assistir a una representació actualitzada de l'obra "Les Assembleistes" de l'autor grec Aristòfanes.. Vam compartir l'eixida amb alumnes de 1r de Batxillerat de l'IES Maria Enríquez de Gandia.

Parlem amb Mar Andrés, alumna de 1r de Batxillerat Humanistic al votant de la representació

P: Co va estar l'experiència d'anar a veure una obra de Teatre a un Teatre Romà en actiu?

R: Va ser una sensació estranya. Molt de nosaltres ja coneixíem com són els teatres romans però mai havíem estat en un en actiu en què encara es facen representacions. Ens va agradar molt l'experiència, i el teatre està molt ben conservat, veure com han sabut conjugar les restes del teatre romà amb la restauració moderna per a donar-li ús.

P: Quina obra vau anar a veure? I què us va semblar?

R: Van anar a veure una obra clàssica, Les assembleistes, de l'autor grec Aristòfanes. Ens va sorprendre molt l'actualitat del text, tot i ser una obra clàssica, el text estava adaptat a la nostra realitat d'avui en dia i dels joves, així parlava del moviment LGTBI-Q, de la classe política, de "la isla de las tentaciones", de les xarxes socials. També hi havia cançons i ple de bromes. JA sabíem que era una comèdia, però ens va sorprendre la capacitat d'adaptar un text clàssic a la ostra realitat i fer-ho atractiu a gent jove com nosaltres

P: Recomanaries aquesta activitat a altres alumnes?

R: Sí, és molt interessant. Només van tirar de menys els tallers d'activitats que han fet altres anys i aquest per la COVID no hem pogut gaudir.

A l'auxili d'un colom ferit

Redacció

El passat divendres 11 de juny, Júlia Gualda i Raoul Gruia de 1r d'ESO B, mentre estaven descansant a l'hora del descans, es van adonar de la presència d'un colom atemorit que no podia volar dins del pati del centre. Després d'agafar-lo van poder comprovar que es tractava d'un colom de competició i que duia una xapa a la pota amb un telèfon d'identificació, sense pensar-ho dues vegades van decidir cridar al número de telèfon que duia el Colom a la pateta. Júlia i Raoul li van explicar per telèfon al propietari que s'havien trobat el Colom i que estava al nostre institut. D'acord amb el qu'evan quedar amb el propietari, Júlia i Raoul amb el colom entre les mans es van desplaçar fins la porta de l'institut on acompanyats d'un professor de guàrdia van estar esperant fins que el propietari va acudir al centre a recollir el colom. Una vegada al centre, i després de donar les gràcies a Júlia i Raoul; ens va explicar que el colom es jove i nou a Gandia, que encara estava entrenant-lo com tornar a casa i que duia perdut ja alguns dies.

